

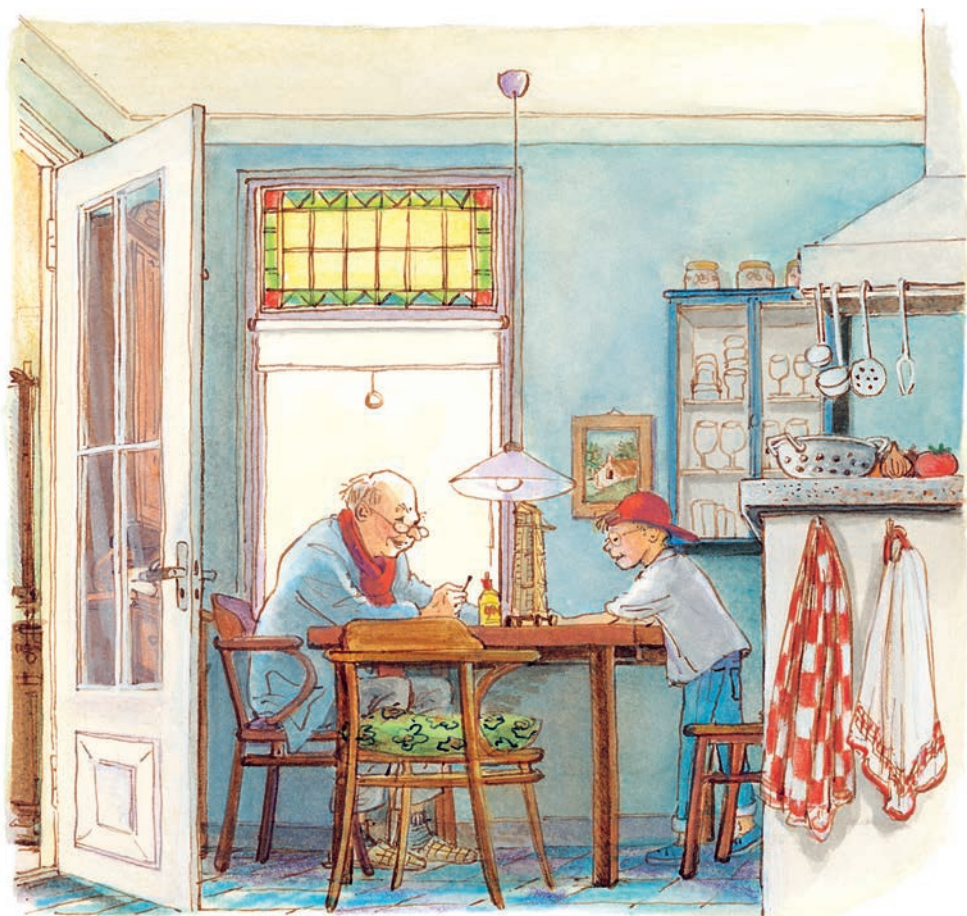
DOLF VERROEN

Droom
opa

MET ILLUSTRATIES VAN
CHARLOTTE DEMATONS

LEOPOLD / AMSTERDAM

Omdat mijn vader en moeder een week weg zijn, logeer ik bij mijn opa en oma.

Ik ben bang dat ik te veel ben, dat ik in de weg loop, want vannacht is mijn opa gestorven. ‘Zomaar,’ zegt mijn oma. ‘Hij porde me wakker, keek me aan en was dood.’

Ze is de hele ochtend bezig met telefoneren en regelen.

Straks wordt opa opgehaald en naar een rouwkamer gebracht.

Ik wil naar hem toe, hem zien, maar dat mag niet.

‘Daar ben je nog te jong voor,’ zegt oma. ‘Dood hoort bij oude mensen, niet bij kinderen.’

Ik ben bijna tien, kom op zeg.

Er wordt gebeld.

‘De begrafenisondernemer,’ zegt oma en ze loopt snel naar de voordeur.

Het is de buurvrouw.

Oma doet de deur van de hal dicht en het wordt een lang gesprek. Zo lang dat ik naar boven sluip, naar opa.

Hij ligt aan zijn eigen kant van het bed. Zijn ogen dicht, zijn handen gevouwen boven het dekbed.

Ik heb veel gehoord over dode mensen. Ik weet dat ze bleek zijn, niet meer bewegen en kouder zijn dan ijs.

Zo koud is opa niet.
Hij is niet eng, wel vreemd.

Zijn mond lacht een beetje, alsof hij het leuk vond om dood te gaan.

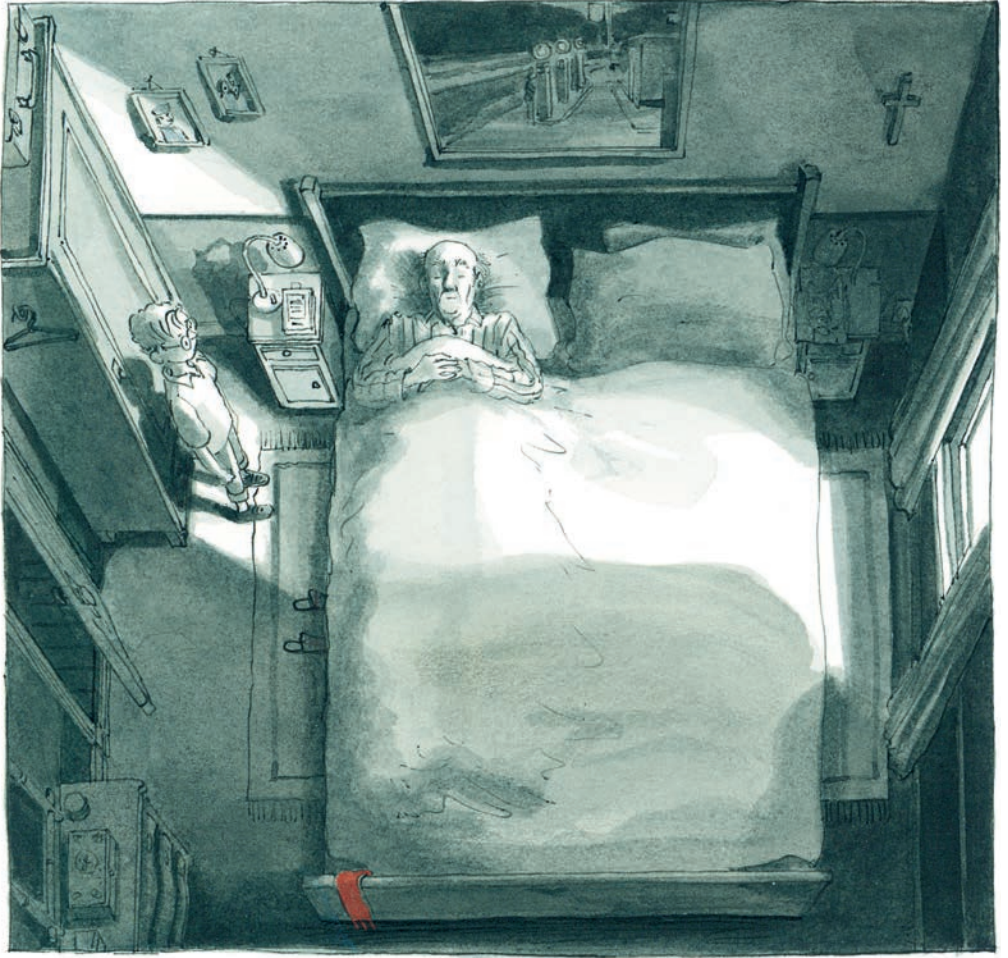
Hij ziet er niet erg dood uit, een beetje alsof hij slaapt.

En toch.

Ik weet opeens wat ik echt zie: hij droomt niet meer.

De slaapkamerdeur gaat open.

‘Naar beneden,’ zegt oma.

Opa zat het liefst aan de keukentafel bij het raam.
Meestal met een kruiswoordpuzzel.

‘Ik ben zo stom,’ zuchtte hij soms. ‘Ik weet bijna niks.’

‘Maar ja,’ lachte hij vals, ‘jij weet ook niks en je vader ook niet.’

Vaak vertelde hij over zijn dromen.

‘De mensen denken dat dromen bedrog zijn. Dat is niet waar.

Dromen hebben een betekenis. Altijd.’

‘Ook als je oud bent?’ vroeg ik.

Juist als je oud bent. Wat ik vannacht gedroomd heb...

Ik zat in een helikopter. We vlogen heel hoog door de lucht.

Plotseling waren we in New York. We landden op het dak van

een vierhonderd verdiepingen hoge flat. Het was een sprook-

je, Thomas. De verlichte ramen van die hoge gebouwen, zo

klein, zo veel. Soms dreef er een wolk tussendoor. En toen

opeens viel ik naar beneden. Vierhonderd verdiepingen, nog

sneller dan de lift. Ik vond het heerlijk. Het was veel te gauw

voorbij. Opeens zat ik in een gezellige keuken met een kop

koffie op tafel. En toen was het fijn wakker worden naast oma.’

‘Dat laatste snap ik,’ zei oma. ‘Maar die droom niet.’

Opa wist het wel. ‘Betekent dat ik me overal thuis voel en dat

ik een grote bak koffie wil.’

